

Návštěva

Dnes odpoledne jsem šla na návštěvu k Bohu. Zastihla jsem ho v zahradním křesle pod kvetoucími stromy. Vypadal smutně a unaveně. Oči se mu leskly horečkou a obtížně dýchal.

"Jsi nemocný, Bože?" zeptala jsem se soucitně, ačkoliv jsem byla plná bolavého vzteku a chmurných pocitů.

"Jen trochu," odkašlal si Bůh.

"Víš, přišla jsem ti vlastně vynadat," sdělila jsem účel své návštěvy.

"Ano, vím. Pusť se do toho," zasípal poněkud Hospodin zástupů.

"Teď nemohu. Vypadáš dost špatně," otálela jsem.

"Toho si nevíšmej. Je to jen lehká indispozice. Na kříži jsem se cítil nekonečně hůř," povzbuzoval mne.

"Nemohu vynadat někomu, kdo sotva mluví. Ale musím ti přeci jen oznámit, že už nechci být na tvé straně," pravila jsem hezky nahlas.

"To je mi moc líto. Je ale od tebe pěkné, že jsi mi to přišla říct až sem," odpověděl velmi tiše.

Přešlapovala jsem z nohy na nohu a po očku zkoumala, kde je nejkratší úniková cesta. Skoro jsem se lekla, když se zničehonic zeptal:

"Mohu pro tebe ještě něco udělat?"

Chvilku jsem uvažovala.

"Myslím, že ne. Děkuju ti. Myslím, že už jsi udělal všechno." Poděkovala jsem rozpačitě, tak trochu proti své vůli.

"A co ty teď máš v plánu?" nevtíravě se otázal Bůh.

Trochu jsem se zamyslela.

"Uvařím ti čaj s citronem a medem," nabídla jsem Mu.

Pak jsme spolu pili čaj a mlčeli až do tmy. Mlčeli jsme o stejných věcech. Byla jsem ráda, že nemusím mluvit. Všechno věděl. I to, proč jsem se rozhodla s Ním zůstat.

Delicie Nerková